

A close-up portrait of an older man with grey hair and a full white beard. He is looking slightly to the right with a serious expression. He is wearing a light blue button-down shirt. The background is a blurred outdoor scene with green grass and a blue sky with white clouds.

christer lundh

di gamlaste bidana

JAG KÖPTE MIN FÖRSTA BANDSPELARE 1962 och började med att spela in gubbarna hemma i byn Lommarp i västra Göinge, nordöstra Skåne. Sedan har det bara rullat på; jag har spelat in hundratals timmar och dokumenterat de gamle traditionsbärarna, när de sjunger, spelar och berättar. Jag har lärt mig materialet och försökt sprida det genom ett otal framträdande, radio- och TV-program och grammofoonskivor. Mina tidigare plattor har till stor del byggt på de här fältinspelningarna.

Till denna nya CD, har jag däremot letat djupt i arkiven. Material som tidigare folkmusikforskare letat fram på 1800-talet. De visor som t. ex. John Enninger och Nils Andersson tecknade upp är ofta skånska varianter av de visor som har sjungits i stora delar av Västeuropa sedan medeltiden. Ibland har jag bara hittat texter och till dessa har jag försökt komponera tidsenlig musik.

Mårten Lunde

1. GÖINGEVISAN.....3.20

Förlaga till denna visa är en tysk skräddarevisa från 1600-talet. Denna text diktades i slutet av 1800-talet av studenter i Lund och finns med i Kristianstad Nations studentsångbok. Det är en nidvisa om folket i Göinge. Musik: Christer Lundh.

När alla göingar samlade var,
samlade var, samlade vore.
Så sutto de alla nio. Lamm, lamm, alla nio.
I ett nötskal. Ja, i ett nötskal.
En sådan göing, en sådan göing.
Hej fille dickom, jockom hej.
La, lamm, lamm. Ma, mack, mack.
Aj, aj, aj, aj, aj. Ja, i ett nötskal.
Mäster! Felix! Göing, tjo!

När alla göingar samlade var . . .
Så åto de alla nio. Lamm, lamm, alla nio.
På et loppelår. Ja på ett loppelår.
En sådan göing . . .
Så drucko de alla nio. Lamm, lamm, alla nio.
Av en fingerborg. Ja, av en fingerborg.
Så hängde de alla nio. Lamm, lamm, alla nio.
I en spindeltråd. Ja, i en spindeltråd.

På den rika och tätbefolkade slätten, har man i alla tider sett ner på och förlöjligt folket från den fattiga skogsbygden i nordöstra Skåne. De stora gårdarna utnyttjade dem som billig arbetskraft. Göingarna och annat folk från skogsbygden var ju länge gästarbetare på slätten. Bedegöingar kallades de för, eftersom de lukade och drog upp betor. De hade inte en så hög status. Det märker man tydligt i denna visa. ”När ölla göingar saunkade [samlade] va”, så var de inte fler än nio och så små och ynkliga var de, att de alla fick plats i ett nötskal.

2. SÄLLEN.....2.40

Trad. Upptecknad på 1880-talet av Nils Andersson (1864–1921), Lund, efter kantorn S. Carlsson i Västra Nöbbelöv.

Är icke det en fri lustig sälle.
Han står på lur och skjuter djur om kvällen.

Är icke det en sju tusan till gubbe.
Han äter svin och dricker vin och nubbe.

Är icke det en skön dejlig piga.
Hon har en vän, en ungersven som friar.

3. Å GOBBEN BYGGDE BASTUTAG.....4.05

Trad. Bearbetad av Christer Lundh. Melodin är en medeltida dansk variant.

Och gubben byggde bastutak och det var ideli halma.
Och kärringen hon var så glad, att gubben skulle nedfalla.
En sådan elak käring.

Och gubben föll från bastutak och slog sig rent fördärvad.
Och kärringen hon va så gla: ”Nu ska jag gubben ärva.”
En sådan . . .

Ja, det var bra min gubbe dog, nu flätar jag håret i kransar.
Nu ska jag ha en speleman, som spelar när jag vill dansa.

Nej, speleman ska du ej ta, han har så många de läten.
Nej du ska ta en skräddare, som syr dig nya kläden.

Nej, skräddare vill jag ej ha, han har så mycket att lappa.
Nej, jag tar en skomakare, som gör mig höga skoklackar.

Skomakare ska du ej ta, han har så beckiga händer.
Nej, du ska ta en hammarsmed, som har både hamrar och tänger.

Nej, hammarsmed vill jag ej ha, han har så tunga de bälgar.
Nej, jag ska ha en handelsman, som kan båd köpa och sälja.

Nej, handelsman ska du ej ta, han har så mycket att plocka.
Nej, du ska ta en bonddräng, som kör de stora stockar.

Ja, fria får nu vem som vill, ren skjortan ligger i karet.
Kom kära och säg vackert till, så får du genast svaret.

4. DE TVÅ SYSTRARNA.....5.46

Trad. Medeltida ballad.

Det vore två systrar å de lade råd.
Ty Dannemark ligger så vida.
De skulle gå åt sjön å tvätta sitt gullvita hår.
Ty de ror uti sjön med de ådror.

Den yngsta gick före med utslaget hår.
Ty Dannemark . . .
Den äldsta gick efter med sjufalska råd.
Ty de ror . . .

Och när som de kommo till sjöastrand så grön.
Så sköt hon sin syster i stridaste ström.

O kära min syster, du hjälp mej uppå land.
Åt dej vill jag giva mitt röda gullband.

Ditt röda gullband det får jag väl ändå.
Men aldrig ska du mer uppå landjorda gå.

O kära min syster, du hjälp mej uppå land.
Åt dej så vill jag giva min unga fästeman.

Gösta Petersen sjunger här övertonssång, ett gammalt sångsätt med starka traditioner bl. a. i Mongoliet. Man sjunger en bordunton och genom att forma munnen på ett speciellt sätt, kan man förstärka olika övertoner och sjunga flerstämmigt med sig själv. För att uppleva övertons-sång på rätt sätt, ska man helst vara en hel grupp, som improviserar tillsammans i ett rum med lång akustik. Det ger en närmast magisk stämning med stor meditationskänsla.

Din unga fästeman den får jag väl ändå.
Men aldrig ska du mer uppå landjorda gå.

Så funno de jungfruens snövita kropp.
Och drogo den sakta på sjöastranden upp.

Så reste den vägen en speleman fram.
Han gjorde av jungfrun en harpa så grann.

Han flätade hennes gullvita hår.
Och gjorde sin harpa strängar därå.

O kära du min speleman, du spelar icke så.
Jag tycker jag hör min unga systers låt.

Den bruden hon såg genom fönstret ut.
Då såg hon ej himmel för eld och för krut.

5. AITTEHÖSTAGILLE.....2.46

Text: Per Weiland (1860–1907), Vinslöv.

Musik: Christer Lundh.

Ack kunde som näcken jag spela, hade det varit roligt ändå.
Då skulle jag bara spela, uti allita uti hoppsan sa.
Jag spela från morgon till kväll.

Ack kunde som ekorren jag hoppa, hade det varit . . .
Då skulle jag bara hoppa, uti allita . . .
Jag hoppa . . .

Ack kunde som tuppen jag gala.

Ack kunde som björnen jag brottas. [slåss]

Ack kunde med flickorna jag leka.

1887 gav Per Weiland ut en bok, som heter "Göingen" och som innehåller bygdeberättelser och dikter från Vinslövstrakten. Jag har tonsatt en del av dessa dikter. I denna berättar Per Weiland om ett efterhöstagille på Skogsmöllan i Lommarp. En gammal farbror säger: "Jag ska sjonga en visa, do brugte sjonga när jag va liden." Så sjöng han denna visa, som faktiskt är den första dikt som jag tonsatte, 1967.

6. OPP PAU TAGED.....2.18

Text: Adam Jordan Kröger, Vinslöv 1777. Musik: Christer Lundh, 1967.

Upp på taket och ner igen,
låt oss lustiga vara.
Du är min och jag är din.
Så länge brännvinet varar.

Många barn det ska vi ha
och alla ska de vara så väna.
Hur de blir till, det vet då inte jag.
Följ med mej i kammarn ska vi träna.

Vill du ha mej så säger du ja,
sen så har vi bröllopsfesten.
Öl och brännevin och mat det ska vi ha.
Fullast blir som vanligt prästen.

Adam Jordan Kröger (1755–1818) var prästson från Vinslöv. Under studenttiden i Lund skrev han dikter på bygdemål, varav ett tiotal finns bevarade. Han blev så småningom lagman och härads-hövding i Småland.

7. HANTVERKARVISAN.....2.58

Text: Trad. efter en handskreven visbok, nedtecknad i sydvästra Skåne 1897.

Musik: Christer Lundh.

Smeden han står i smedjan och smider, med kolsvarta byxor och skinnförklädet för sig.
Han hamrar och han skramlar och dundrar så det ramlar.
För bompå lira, bompå lira, bom, bom, bej.

Och skräddaren med sin nål och sin tråd, han bryter så många nålar utav.
Han lirar med gumpen och sticker med stumpen.
För bompå . . .

Skomakaren med sin beckiga trut, ju värre han beckar desto värre ser han ut.
Han biter i lädret och skrattar i vådret.

Länsmannen med sin trekantiga hatt, han rider till helvetet och kräver gammal skatt.
Och får han inte skatten, så skiter han i hatten.

Klockarens [kantorns] piga hon pissa i en spann och klockaren kom och han såg hur det rann.
Jag är väl inte blind, jag ser väl hur det rinner.

Prästen på bröllopet han tar så mången gök, prästanäsan ser ut som en lök.
Han skriker och han gapar, han bälgar öl och rapar.

8. FOLKLIG KORAL.....3.04

Trad. Upptecknad av kantor John Enninger (1844–1908), efter Hanna Per Olsson, Kvärlöv.

När jag om morgonen uppstår,
om aftonen till vila går.
Till dig o Gud mitt öga ser,
till dig mitt rörda hjärta ber.

Din ängel håller om mig vakt,
ty fruktar jag ej dödens makt.
I fröjd och nöd du vårdar mig,
ty med och motgång är från dig.

Evad jag lever eller dör,
med liv och själ jag dig tillhör.
Min arma själ betror jag dig,
upptag den Herre mildelig.

Att sjunga folkliga melodier till psalmerna var vanligt fram till mitten på 1800-talet. Prästen och kantorn motarbetade ofta detta, då man hellre ville ha en enhetlig sång efter koralboken. En del kantorer insåg som tur var värdet i dessa fina folkliga melodier och tecknade ner dem. Här i Skåne var det framför allt John Enninger i Höör och de flesta av hans uppteckningar finns med i Svenska Låtar.

9. DYBECKSVISAN.....2.20

Visan är upptecknad i Skivarp av Nils Andersson. Den diktades på 1820-talet av Dybecks hoverdrängar, vid ett tillfälle då gårdens inspektör Krona firade sin födelsedag. Krona kom från Småland och var mycket illa omtyckt av godsets underlydande.

Nere på den rika slätten har man ju alltid tyckt att folk uppifrån den fattiga skogsbygden skulle vara tjänstefolk eller gästarbetare.

Ut och tuta, trumma
Jins bjuder alla komma.
Låt nu mor brumma, [väsnas]
lite ibland, sann.
Här går prästen,
med sin vita krage.
Kors hur västen,
putar på hans mage.
Han kan också dricka,
vin ger mod i bricka.
Han tar sej en flicka,
som går an, sann.

Titta nu hit, go vänner
jag dem alla känner.
Här är fästemen
och fästemor, sann.
Ni ska veta
bröder, att i Småland.
Där de äter,
havrebröd till kålen.
Där är Krona född
och har sina rötter.
Här ska han bli gödd,
bred och stor, sann.

Flytta dej tjocka Mätta,
med din höga hätta.
Kersti hon ska sätta
fram en bänk, sann.
Klättra nu upp,
så alla ser spektoren.
Han kan bra slå
i de glas på borden.
Nu, så ta mej drånen, [svordom]
dricker vi till botten.
För den förste sonen,
som han får, sann.

10. BÄLTET.....5.36

Trad. upptecknad av kantorn John Enninger (1844–1908), Höör, efter målare Lindkvist född 1834 i Maglasäte.

Det var en söndags morgon att,
jag skulle till kyrkan rida.
Då tog jag om mig bältet mitt,
för jag skulle ut i världen vida.
Hej och ro i land, hej ropade han.
Känner du mig och de mina.

Och när jag kom till kyrkan fram,
så band jag hästen vid stätta.
Så många som mitt bälte såg,
de lyfte på hatt och hätta.
Hej och ro . . .

Och när jag kom i kyrkan in,
så var där både gamla och unga.
Och när de fick mitt bälte se,
så glömde de båd' läsa och sjunga.

Prästen stod vid altaret,
han skulle på knäna falla.
När han fick mitt bälte se,
så glömde han båd' Gud och alla.

Prästen bjöd mig oxar tolv
och alla så vore de vita.
Jag skulle få för bältet mitt,
men jag tyckte det var för lite.

Kungen bjöd mig dottern sin
och halva kungariket.
Jag skulle få för bältet mitt,
men jag tyckte det var för lite.

Det var en måndags morgon att,
jag blev galen i mina tankar.
Då bytte jag bort bältet mitt,
för två gamla slitna vantar.

Det var ej så mycket med bältet mitt,
som mången man väl tänkte.
Det var blott flätat av sillafjäll
och utav vielänke. [videfläta]

11. IMMELVISAN.....3.11

Text: Axel de la Nietzsche.

Musik: Christer Lundh.

Axel de la Nietzsche (1878–1956) växte upp i gränsbygderna mellan Skåne och Blekinge. Som ung blev han aktiv socialist och organiserade strejker. Han svartlistades av arbetsgivarna och såg sig nödsakad att fly Sverige, varpå han levde som vagabond i trettio år. När han kom hem igen bosatte han sig i Immeln, vid sjön med samma namn. Han livnärde sig med att skriva för olika tidskrifter och gav också ut en bok, "Svart granit." Denna bok innehåller folklivsskildringar och dikter på Göingemål. Flera av dessa dikter har jag tonsatt.

När solen skiner på himlen, en sommardag så fin.
Jag skulle ner till Immeln, ett tag för gumman min.
Och köpa lite föda och snus och kaffeböna.

Då fick jag se två flickor, vid Immelns banstation
Med tunna ben som ribbor, i nyaste fason.
På mitten satt ett skynke, som hängde i en rynka.
Men annars var de nakna, de bodde nere i stan.
Jag sett den ena flickan, på apoteket Svan.
Nu var de sommargäster, i Immeln på semester.

Så kom där två studenter, med lärdomsluvor på
och knep varsin jänta och sen så bar det av.
De gick så benen fladdrade, i tunna baddräcker.
De talade elakt om bönder, som går med kläderna på.
Och sa: "Det är då några, som ingen kan förstå.
De kan ju riktigt smälta, i sina tjocka kläder."

När jag kom hem till Sissa, så menade jag som så.
Du kan då aldrig gissa, vad jag har tittat på.
Jag sett två vackra flickor, vid Immeln som gick nakna.
Då fick hon liv min gumma, blev ilsken som ett bi.
Och ropade: "Tvi för dromma, för ett sådant svineri.
Hur gitter du din stolle, se en sådan karlafåne!"

Men när hon sen fick veta, att där var karlar med.
Som nakna gick och streta, så sa hon: "Hm, tro det!"
Nu går hon själv till Immeln, när solen skiner på himlen.

I 2. BREMSEN Å TORBAGGEN.....4.2I

Trad. upptecknad av Nils Andersson, efter Kerstina Bengtsdotter (1805–1890), Snårestad. Texterna är hämtade ur "Folkdiktning 2" av Eva Wigström, 1882. Hon tecknade upp dem i Farhult och Hjärnarps i nordvästra Skåne. Omkvädet är på nonsenslatin.

Bromsen och tordyveln de lade upp råd.
Pirium.
Vem som skulle den flugan få.
Pirium, nostrium, pastrium,
kum kolia, silia, datterium.

Du ska resa till flugan fin.
Pirium.
Och fråga, vill hon bli allra kärestan min.
Pirium, nostrium . . .

Bromsen tog stövlar på båda sina ben.
För han skulle resa till flugan fin.

Jag har bud från herren min.
Om han finge va allra kärestan din.

Hur skulle detta vara likt.
Han är fattig och jag är rik.

När jag sitter på kungens bord.
Så sitter tordyveln i en lort.

När jag sitter och dricker mitt vin.
Sitter tordyveln och rotar bland svin.

Bromsen flög hem med detta besked.
Och då blev tordyveln i sinnet vred.

Tordyveln tog flugan i vingaben.
Och slog henne i jorden så rumpen ven.

Flugan hon grät i vända.
När ska då vårt bröllop stånda ?

Vi vilja vänta till efterhöst.
Tills allt smått flygfä det bliver tyst.

Fyra bromsar för brudens vagn.
Fyra mygg ledde bruden fram.

Det blev bröllop i brudehus.
Där dansa loppor, där spelar en lus.

13. HUMLEVISAN.....3.36

Text: Trad. Visan finns tryckt i ett skillingtryck från 1741.

Musik: Christer Lundh, 1999.

Hör Tuve stå du här, medan jag går in och hör efter,
om mor vill humle ha och köpa medan det bjudes.
Se till vårt humlelass, ge hästarna några strå,
om de tar helan fram, så ska du brännvin få.
Jag tror det är nog bäst, ta av sig sin mössa,
innan jag går in, i denna gillestuga.
Jag ser här är mycket folk, peruker i varje vrå.
Förnämligt herrskapsfolk, det kan jag väl förstå.

Guds fred välborne mor, vill mor nu humle köpa,
så ska hon få gott köp, som där uppå kan löpa.
Jag får ta in en bal, jag ser ni viljen ha,
mor skänker väl en sup, så ska jag mäta bra.
Du pojke gör så väl, gå ut om denna porten,
där står ett humlelass, ropa in den pojklorten.
Som vaktar lass och hästar, be honom ta en bal,
på ryggen med sig in och binda lasset om.

Se här välborne mor, är humle som jag menar,
det långa revor är, förutan sand och stenar.
Ni tar rätt helan fram och köper allt mitt lass,
jag ser här gille är, nu kom jag väl till pass.

Men om separation, törs jag nu lite skämta,
är det vår brudgum, som står i vrån och flämtar.
Ni skänker in ett glas, att han kan få coras, [mod]
så vill jag dansa också, om jag får sålt mitt lass.

Se pigorna de stå, i vrån där och smiska,
det vore pengar värt, att veta vad de viska.
Jag tror de menar rätt, de bjuder mig en dans,
men jag ska visa dem, att jag är ingen hans. [fegis]
Hör Tuve ta min hatt, släpp inte mina vantar,
ta hit min nya snärt, nu vill jag lite gånta. [tramsa mig]
Och visa att jag är, en sådan göingekarl,
som färdats vida kring och ofta dansat har.

Visan innehåller ytterligare nio verser. Jag har bearbetat och moderniserat texten något.

14. KÄRRINGAVISAN.....4.39

Trad. upptecknad på 1880-talet i Snårestad av Nils Andersson. Äldsta uppteckningen av denna visa i Sverige är från 1600-talet.

Två stora tumvantar, två stora träskor.

Hurum hej.

Bondens käring hon körer plog.

Herdens [vaktepojken] käring hon bryter maj. [Bryter gröna kvistar = majar]

Kör hon plog, så sår hon korn.

Hurum . . .

Tröskarens käring hon lägger i loge.

Herdens . . .

Lägger hon i loge, så lägger hon in.

Skepparekäringen väntar på vind.

Väntar hon på vind, så väntar hon på väder.

Skomakarekäringen garvar läder.

Garvar hon läder, så vrider hon beck.

Spelemannens käring hon spelar på lek.

Spelar hon på lek, så slår hon på trumma.

Fältskärens [doktors] käring hon läker en skråma.

Läker hon en skråma, så läker hon sår.

Timmermannens [snickarens] käring hon bygger en gård.

Bygger hon en gård, så bygger hon upp.

Svarvarekäringen svarvar en rock. [spinnrock]

Svarvar hon en rock, så svarvar hon en rulle.

Soldatens käring hon ropar patrull.

Ropar hon patrull, så drar hon ut vargar.

Färgarekäringen färgar ett garnnystan.

Färgar hon ett garnnystan, så färgar hon brädor.

Kopparslagarens [kittelflickarens] käring hon smider en kittel.

Smider hon en kittel, så smider hon ring.

Länsmannens käring hon drar sig till tings.

Drar hon sig till tings, så fäller hon en sak.

Taktäckarens käring, hon täcker ett tak.

Täcker hon tak, så täcker hon fort.

Skyttens käring hon skjuter en hjort.

Skjuter hon hjort, så skjuter hon hind.

Slaktarekäringen slaktar ett svin.

Slaktar hon svin, så lägger hon i salt.

Mjölharens käring hon maler malt.

15. DÄ DANSAR EN GÖING.....3.17

Trad. Visan finns med i en avhandling, som heter "Gothungia – Göinge", skriven 1745 av Pehr Lovén från Loshult. Där är den omnämnd som gammal dansvisa.

Dä dansar en göing pau Gedinge bro, mä lappade håsor å pregade sko. En göing, en gärbo.

Det dansar en göing på Getinge bro. [Bro vid Gårdstånga över Lödde eller Kävlinge å]
Med lappade strumpor och hålade skor. [Mönstrade skor eller skor lagade med träpligg]
En göing, en gärbo. [En person från Göinge och en från Gärds härad, vanligen kallad gärsing]

Hur gammal visan är, kan man inte säga med säkerhet, men textens "Getinge bro" finns omnämnd redan ca 1200 i Saxos Danmarkskrönika. Där berättas om ett uppror, där folk från skogsbygden var nere och slogs mot överheten vid Getinge bro. Möjligen kan visan handla om detta.

MEDVERKANDE

Christer Lundh: Sång (Spår 1-15), gitarr (1-5, 7-15), klarinett (5, 7, 9), slagverk (2)

Gästmusiker:

Anders Larsson: Sång (3-5, 8, 10, 14)

Maria Larsson: Fiol (5, 7), blockflöjt (2, 3, 6, 10, 14, 15)

Anna Rynefors: Rebec (1, 15), slagverk (1, 2, 9, 14, 15), svensk säckpipa (12)

Erik Ask-Upmark: Harpa (2, 4, 6, 12), krumhorn (1, 3, 15), medeltida säckpipa (12, 15),

munigiga (12, 15), skränpipa (3), cembalo (13)

Gösta Petersen: Övertonsång (4)

Robert Willim: Rytmslingor (7)

Dan Svensson: Slagverk (5, 10)

SUMMARY IN ENGLISH

I bought my first tape recorder back in 1962 and started recording the old men in my village Lommarp. Since then, I've recorded hundreds of hours of these old people singing, playing tunes and telling stories in the old tradition. On this CD I've delved into the archives and found local variations of songs that occur in large parts of western Europe since the Middle Ages. Sometimes the lyrics survived without preserved melodies, and for these I've tried to compose new music in the style of the period. –Christer Lundh

1 Göingevisan Satirical ballad disparaging the local population of Göinge, by students in Lund in the late 19th century. Music: Christer Lundh. **2 Sällen** Traditional song written down in the 1880's by Nils Andersson. **3 Å gobben byggde bastutag** Adapted by Christer Lundh, with a medieval Danish version of the melody. **4 De två systrarna** Medieval ballad about two sisters, one mean and one nice, where the mean sister kills the other and steals her fiancé. This song features overtone (harmonic) singing. **5 Aittehöstagille** A song that was sung at a harvest feast in the 19th century. Text: Per Weiland (1860-1907), Vinslöv. Music: Christer Lundh. **6 Opp pau taged** Here, we get to hear about the joys of marriage. Text: Adam Jordan Kröger, Vinslöv, 1777. Music: Christer Lundh, 1967. **7 Hantverkarvisan** This song describes various craftsmen and their trades ("hantverkare"). Text: Traditional, from a music book of southwestern Skåne, written down in 1897. Music: Christer Lundh. **8 Folklig koral** Popular chorale written down by the cantor John Enninger (1844-1908), Höör, after Hanna Per Olsson, Kvärlev. **9 Dybecksvisan** Song written down in Skivarp by Nils Andersson (1864-1921), Lund. It was composed in the 1820's by farm hands disparaging their masters. **10 Bältet** Medieval ballad about a magical belt. It also comes from the notations of the cantor John Enninger, here after the painter Lindkvist, born 1834 in Maglasäte. **11 Immelvisan** Text: Axel de la Nietze (1878-1956) about daily life in his home village of Immeln. Music: Christer Lundh. **12 Bremsen å torbaggen** Traditional song with refrain in nonsense latin. Written down by Nils Andersson after Kerstina Bengsdotter (1805-1890), Snårestad. The texts are collected from "Folkdiktning 2" 1882 by Eva Wigström. **13 Humlevisan** Song about the sales of hops ("humle"). Text: Traditional, the song was printed in 1741. Music: Christer Lundh, 1999. **14 Kärtingavisan** About the antics of the wives of different workers and professions. Written down around 1880 in Snårestad by Nils Andersson (1864-1921), Lund. The oldest notation of this song goes back to the 17th century. **15 Dä dansar en göing** Ancient traditional dance song, first mentioned in a thesis called "Gothungia - Göinge", written in 1745 by Pehr Lovén from Loshult.

Anders Larsson
sång

Maria Larsson
fiol, blockflöjt

Anna Rynefors
*rebec, slagverk,
svensk säckpipa*

Dan Svensson
slagverk

Erik Ask-Upmark
*harpa, krumhorn,
skränpipa, medeltida
säckpipa, mungiga, cembalo*

Gösta Petersén
övertonssång

Arrangemang: Christer Lundh tillsammans med medverkande musiker

Inspelat av Christer Lundh, Anders Larsson, Erik Ask-Upmark, Olof Göthlin under oktober 2008 och februari 2009 i Malung, Öslöv, Hjärnarp, Malmö. Mixat och mastrat i Malung av Anders Larsson.

Utgiven med stöd från Statens Kulturråd.

NTCD13 © 2009 Nordic Tradition